

“A Madrid ens volen driblar via Brussel·les”

Com es venç aquest desencís amb la política, i concretament, amb Europa?

—El missatge essencial és que les eleccions del 7 de juny són unes de les més importants. En aquests moments, la gent percep molt fàcilment les conseqüències de la crisi econòmica, financera, ambiental. Quatre milions de persones es queden sense feina a l'estat, i vint milions a Europa. També es perceben els efectes del canvi climàtic. I també els canvis des del punt de vista dels drets i de les llibertats, amb retallades, per exemple, dels drets laborals. Això es veu. Però costa de fer veure que totes aquestes coses són resultat d'unes majories. I que aquestes majories es poden canviar o mantenir. I a escala europea tenim la possibilitat i l'obligació de canviar les majories.

Crec que no hi ha més bona manera de manifestar-se que anar a votar el 7 de juny. Aquell dia decidirem si continuem amb un model conduït pels mateixos que ens han dut a aquesta situació de crisi o canviem de direcció i de patró.

I a qui li interessa que el 7 de juny hi hagi poca participació? Doncs bàsicament als qui volen mantenir l'*statu quo*, l'Europa del estat, l'Europa del mercat, la del dèficit democràtic... Hi ha molts sectors econòmics als quals ja els està bé de continuar així, perquè saben que en una Europa opaca poden aconseguir gairebé tot allò que volen.

Si realment es creu que la situació és lamentable i hom vol canviar-la, el punt de partida és el 7 de juny.

—Però això és un problema de majories, o també és un problema de com s'ha construït Europa?

—És que l'una cosa és conseqüència de l'altra. La forma com es construeix Europa no respon només a arguments, respon a la força dels vots. És a dir,

Raül Romeva (Madrid, Espanya, 1971), segons les enquestes, ha estat un dels eurodiputats més actius del darrer mandat. Ara, com a candidat d'ICV-EUiA, en una llista en coalició amb Esquerra Unida, intentarà repetir i continuar la feina que va començar fa cinc anys.

quan es discuteixen unes determinades directives, no respon a qui té més bons arguments, sinó a qui té més vots. Per exemple, quan es vota, per a l'any 2020, una reducció de les emissions de CO₂, es decideix per una majoria. Perquè alguns defensàvem un 30%. Per què costa tant avançar cap a l'espai de l'Europa social? Per què es va aprovar la directiva del retorn que criminalitza la immigració? Doncs perquè aquestes són les majories que hi ha.

Hem de ser clars: no cal només un canvi de persones, sinó un canvi de polítiques. Perquè quan parlo de majories i minories no parlo només de les que conforma un color polític determinat. Avui, el Partit Popular Europeu té una tendència molt clara. El problema és que la socialdemocràcia europea, en molts casos, té tendència a copiar els populars, i incorpora part del seu discurs. De manera que hi ha una dretanització global de les polítiques europees. Per tant, no tan sols cal canviar els grups, sinó les polítiques.

—I amb un escenari com el que descriu, amb una socialdemocràcia que es decanta cap a la dreta...

—Una part, una part...

—En tot cas, aquest desviament cap a la dreta de les polítiques de part de la socialdemocràcia, no pot fer que encara desenganyi més l'electorat?

—Al contrari! Si en algun moment el vot és necessari és ara. Dit d'una altra manera, apel·lar al vot útil en cap moment no és tan inútil com a les eleccions europees. Aquest discurs del partit socialista, de “compte, que si no ve el PP”, és fals. Sempre ho és, perquè en un parlament no votes un president, sinó una correlació de forces. Per tant, ells continuen volent fer creure que toca un canvi de persones. No, toca un canvi de polítiques. No es tracta que la majoria no sigui dels populars o dels liberals, sinó que la presència de forces de l'esquerra verda sigui com més gran millor per condicionar les altres forces d'esquerra. Creure que no votant incentives el canvi és un error. I creure que, com que no pots incentivar el canvi, si no vas a votar no passa res, és un error.

En ambdós casos, beneficis aquells a qui ja està bé que les coses no canviïn. Pot semblar molt simple, però és així. I jo encara m'hi revelo, perquè confio que les coses es poden canviar.

—**Parlàveu de la retallada dels drets socials i laborals. La directiva de les 65 hores és un d'aquests aspectes que permeten de pensar en un canvi?**

—Bé, sí, la vam poder aturar. Però no s'ha eliminat, com volíem alguns. Per tant, és una victòria important, però no total. També hi ha hagut més exemples, com ara la directiva Bolkestein, sobre la liberalització del sector dels serveis. També és important que poguéssim modificar moltíssim la versió original, que ja no és diu Bolkestein, perquè no s'hi assembla gens.

També crec que hem fet passes significatives a favor de l'Europa ambiental, per exemple, amb la lluita contra l'escalfament global. Ara, som molt lluny del que s'hauria hagut de fer.

Individualment, però, tinc una especial satisfacció amb tres coses. En primer lloc, haver col·locat a l'agenda política la lluita contra els femicidis —l'assassinat de dones pel fet de ser dones— arreu del món, particularment a l'Amèrica Central. Segonament, haver fet la proposta del reglament europeu pel que fa als sistemes de control de la pesca. A Europa tenim un problema gravíssim de sobrepesca, que fa que, finalment, molts vaixells espanyols, italians i francesos hagin d'anar a Somàlia. I després sembla que el problema és només de seguretat. Doncs no és veritat. I el tercer element, que per a mi és important, és la posició comuna sobre l'exportació d'armes. Fa quinze anys que treballa en aquest àmbit. Vaig començar a treballar-hi el 1994, des de les Nacions Unides, des d'ONG, des de l'acadèmia, des de la universitat i cinc anys des del Parlament Europeu. Finalment, hem aconseguit una cosa que fa temps que reivindicàvem: la posició comuna del Consell de la UE sobre les exportacions d'armament a escala mundial i l'impuls del tractat internacional sobre transparència d'armament. Vaig ser el president de la

JORDI PLAY

delegació del Parlament Europeu a les Nacions Unides quan es va començar a negociar. I personalment em satisfà molt de veure com aquests aspectes es van posant a l'agenda política.

—**Un dels aspectes en el qual alguns dels diputats catalans heu batallat ha estat la presència del català. És possible aconseguir-ne la normalització a la cambra europea?**

—Sóc dels qui penso que això s'ha d'aconseguir, per dret, per justícia i per demanda social. No sé quines possibilitats tenim, però és necessari que passi. Per tant, treballarem fins a arribar-hi. Però aconseguir-ho només treballant des de les institucions europees serà complicat, perquè no és allà on hem de resoldre-ho. Ho hem de fer a Madrid. Però s'ha de fer i ho farem. De fet, els diputats catalans tenim la voluntat de treballar units fins aconseguir-ho. Però, hi insisteixo, des del punt de vista del reconeixement del català com a llengua, el problema

no és Brussel·les, és l'estat. Si els dos gran partits de l'estat, el PP i el PSOE, deixessin d'estar d'acord en una absurda obsessió per a impedir que el català fos reconegut també com a llengua cooficial de l'estat, la qüestió ja s'hauria resolt.

El català a Europa no és un problema econòmic o tècnic. És un problema polític. I no és només un problema del PP, és un problema del PSOE, diguem-ho clar. Si no ho resollem al Congrés dels Diputats, difícilment podrem resoldre-ho a escala europea. I en aquest sentit, el problema no és tan sols Vidal-Quadras. En aquesta qüestió hi ha molts Vidal-Quadras al PP i també al PSOE.

Ara, també cal reconèixer que en aquest cinc anys s'han obtingut coses que ni tan sols s'havien obtingut durant els 23 anys de govern de CiU. Hem aconseguit dos dels tres objectius que teníem. Els ciutadans i ciutadanes poden escriure i ser contestats

en català al Parlament Europeu i que les principals normatives siguin traduïdes al català. I no hem aconseguit de poder utilitzar el català als plens. Encara no ho hem aconseguit, perquè hi ha hagut una obstrucció, no únicament per impediment del Parlament Europeu, sinó perquè el govern de Madrid no hi creu.

—**Això posa de manifest que a Europa només es fa cas dels estats?**

—Aquest és el problema. L'Europa dels estats ja està superada. I és molt perillós de menystenir la importància que té Europa com a espai en el qual es poden posar en risc alguns dels drets que tenim adquirits per la transferència de competències. Ras i curt, l'obsessió pel nostre enfrontament Catalunya-Madrid fa que des de Madrid ens esquivin i ens vulnerin els nostres drets via Brussel·les. Per això hem de ser a tot arreu.

El model de l'Europa dels estats és un model caduc, no funciona i no

dóna resposta a les realitats existents. I és un model contraproduent. No hi ha més bona manera de ser europeista que des de la pròpia identitat. No demano només veu pròpia. El que no pot ser és que aspectes en què tens competència directa per a gestionar, te'ls gestioni algú que no solament no hi creu, sinó que és contrari a deixar-te gestionar aquesta competència.

Si no hi som, des del govern de Madrid continuament intenten vulnerrar principis que ja han estat acordats. Ja no és voler que la relació bilateral entre Catalunya i Madrid funcioni: és que des de Madrid ens volen driblar via Europa. I això ho han de tenir present totes les organitzacions, entitats i administracions, Brussel·les és, en aquest sentit, un centre de decisions important, en el qual hem de ser presents. Hem d'entendre-ho i comencem a fer de *lobby* català. No invento res, hi ha el *lobby* espanyol, el dels estats, d'empreses, d'indústries de l'automòbil, el de les financeres... N'hi ha de tota mena, ho fa tothom. Apel·lo a la creació del *lobby* català. I no em refereixo només a Catalunya, entenc que aquí hi ha aspectes que van més enllà de Catalunya i que tenen a veure amb l'àmbit lingüístic català, o amb la percepció de Països Catalans. Per tant, crec que hem de ser més oberts, tot i que també se'm fa molt difícil d'atorgar-me el dret de representació d'unes altres realitats. Des d'un punt de vista de feina sí que he assumit molt una dimensió d'allò que anomenem el *triangle de mar blava*, és a dir, Catalunya, les Illes, el País Valencià i Andorra —que no és UE, però hi he treballat. Aquest espai, més enllà del lingüístic, és un espai real que existeix, com a subjecte d'allò que ha de fer la política europea. En aquest sentit, crec que Europa pot ser una solució.

I per això crec que pot ser una solució la circumscripció pròpia. Aquest és un problema que aquí tenim també de la llunyania amb la UE. És a dir, el senyor Junqueras, el senyor Tremosa o jo mateix sortirem de llistes espanyoles. Tots tres. No s'hi val a dir, com de vegades diuen ells, que "som els únics que no tenim dependència de l'estat". En tens tanta com jo. Ni

més ni menys: tu sortiràs amb els vots que et vinguin de Galícia, de les Canàries o d'Euskadi. Serem eurodiputats, també pels vots que ens vénen de la resta de l'estat. Ara, estem d'acord —i aquí crec que coincidim, si més no, nosaltres tres— a crear circumscripcions electorals europees d'àmbit català o, si hi hagués consens amb més territoris del voltant, d'àmbit dels Països Catalans o de Corona d'Aragó, o allò que s'acordés.

—**Precisament, la construcció és també un element clau a tots els territoris. Especialment, al País Valencià.**

—És evident que quan tu anomenes a Brussel·les el País Valencià, se'ls posen els cabells de punta. És que és tan incomprendible això que s'ha fet a la costa valenciana! La comissió de peticions està desbordada de denúncies de tota mena sobre les males pràctiques de l'urbanisme i la construcció al País Valencià. I en aquest aspecte hi ha una coalició preocupant entre el PP i el PSOE a l'hora de defensar aquestes pràctiques. No ho entenen ni els membres del Partit Popular Europeu!

La crisi crec que ha contribuït a aturar aquesta obsessió per la construcció. Però des del punt de vista europeu és sorprenent la contínua vulneració de directives europees.

—**I com és que ho permet Europa?**

—És que no ho permet. La majoria d'aquest casos són al Tribunal Europeu de Justícia. I la majoria de casos acabaran amb sentències contra l'estat espanyol, que és el subjecte de dret. I com que el procés és lent, sembla que hi ha certa impunitat. Però moltes coses s'hauran de fer enrere. Ara, en molts casos, malgrat que es rectificuin coses, el mal ja s'haurà fet.

Allò que em sorprèn més, que em supera, és que continuïn guanyant els qui han fet tot això. De debò, això em supera. Què més cal fer? Un president Camps imputat, tots aquest afers urbanístics... Per això, si més, cal canviar la correlació de forces a Europa i mirar de trencar aquestes dinàmiques.

Enric Rimbau